

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 5. września 1915.

Treść: (72 257.—259.) 257. Rozporządzenie cesarskie o amortyzacji dokumentów. — 258. Rozporządzenie o ogłaszaniu strat i edyktów względem papierów wartościowych i tym podobnych dokumentów. — 259. Rozporządzenie, dotyczące obrotu skórami.

257.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 31. sierpnia 1915

o amortyzacji dokumentów.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, rozporządzam, co następuje:

Dopuszczalność postępowania edyktalnego.

§ 1.

(1) Dokumenty, które zaginęły lub uległy zniszczeniu, mogą być pozbawione mocy (amortyzowane) podług następujących postanowień.

(2) Do postępowania mają zastosowanie ogólne przepisy o postępowaniu sądowym w sprawach niespornych, o ile w dalszym ciągu nie postanowiono czegoś innego. Wnioskodawcę i inne osoby wolno przesłuchiwać pod przysięgą.

§ 2.

(1) Istniejące przepisy, które dopuszczają amortyzację pewnych dokumentów lub ją wykluczają, zostają w mocy.

(2) W szczególności nie można amortyzować następujących dokumentów:

1. pieniędzy papierowych i bankowych;
2. poświadczeń wkładowych loteryi liczbowej tudzież losów loteryi klasowej i loteryi, urządzanych na cele dobroczynne;

3. asygnat na nowe arkusze kuponowe (talonów) papierów wartościowych (§ 16.);

4. kart i marek codziennego obrotu, jakoto kart wstępu i kart jazdy, znaczków na potrawy i tym podobnych.

Wniosek o podjęcie postępowania.

§ 3.

(1) Do uczynienia wniosku o podjęcie postępowania edyktalnego jest uprawniony, kto dochodzi może prawa z dokumentu lub na podstawie dokumentu albo kto ma jakikolwiek interes prawny w amortyzacji dokumentu.

(2) Wnioskodawca winien:

1. przedłożyć odpis dokumentu lub podać jego istotną treść oraz wszystko, czego potrzeba do rozpoznania dokumentu;
2. uwiarogodnić utratę dokumentu jakoteż fakta, od których zależy jego uprawnienie do postawienia wniosku.

Pierwsze zapytanie.

§ 4.

(1) Jeśli sąd po starannem zbadaniu dat i dowodów, przedstawionych co do nabycia, posiadania i utraty dokumentu, uważa uprawdopodobnienie za dostarczone a wniosek za dopuszczalny, winien zapytać zobowiązanego a wedle potrzeby także innych interesowanych, czy istnieje dokument z podanemi znamionami, jakoteż czy i jakie są przeszkody podjęcia postępowania edyktalnego. Zobowiązany może wskazać organa,

powołane do odpowiedzi na zapytania i do składania oświadczeń.

(2) Zapytanie zobowiązanego odpada, jeśli wniosek od niego samego pochodzi, jeśli zostanie przedłożone wiarogodne oświadczenie zobowiązanego o przedmiocie zapytania z najnowszego czasu, jeśli już ogłoszono doniesienie o stracie (§ 14.), w końcu jeśli wskutek wojny, przerwy w ruchu lub wskutek innych niezwykłych wydarzeń zapytanie lub odpowiedź udaremnia jakąś przeszkoda, która na razie nie daje się usunąć.

Edykt.

§ 5.

(1) Podjęcie postępowania edyktalnego należy ogłosić publicznie edyktem.

(2) Edykt ma zawierać:

1. Oznaczenie wnioskodawcy i jego zastępcy przez podanie ich imion i nazwisk, zawodu, miejsca zamieszkania (adresu);
2. dokładny opis lub oznaczenie dokumentu;
3. ustanowienie terminu edyktalnego;
4. wezwanie, by dokument przedłożono w sądzie lub wniesiono zarzuty przeciw wnioskowi;
5. zapowiedź, że po bezskutecznym upływie terminu zostanie dokument pozbawiony mocy.

Doręczenie i obwieszczenie edyktu.

§ 6.

(1) Edykt należy doręczyć stronom interesowanym, przybić go na tablicy sądowej i umieścić raz w gazecie, przeznaczonej do ogłaszania urzędowych obwieszczeń sądu. Zresztą mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 117., ustęp 2., procedury cywilnej.

(2) Jeśli edykt odnosi się do jednego z dokumentów, wymienionych w § 7., l. 1, należy wyciąg ogłosić także w dzienniku ogłoszeń, przeznaczonym drogą rozporządzenia i powtarzać to ogłoszenie bez przerwy aż do amortyzacji dokumentu lub zastanowienia postępowania.

Termin edyktalny.

§ 7.

Termin edyktalny wynosi:

1. Co do dokumentów, opiewających na okaziciela lub przez żyro przenośnych i zaopatrzonych żyrem niewypłaconem, albo co do dokumentów,

do których dołączone są opiewające na okaziciela kupony na procenta, renty lub dywidendy, jakoteż co do samych kuponów takich, opiewających na okaziciela, conajmniej jeden rok (§ 8.);

2. co do wszelkich innych dokumentów sześć miesięcy.

§ 8.

(1) Termin edyktalny biegnie od dnia pierwszego ogłoszenia w gazecie urzędowej, a jeśli chodzi o jeden z dokumentów, wymienionych w § 7., l. 1., od dnia pierwszego ogłoszenia w dzienniku ogłoszeń. Przy dokumentach, do których dołączone są opiewające na okaziciela kupony na procenta, renty lub dywidendy, nie może termin edyktalny skończyć się przed upływem roku od dnia płatności ostatniego wydanego kuponu, a jeśli sama pretensya zapadnie wcześniej, od dnia zapadłości pretensyi. Jeśli za ostatni wydany kupon na dywidendę nie uiszczą się w ogóle żadnej zapłaty, natenczas rok ten należy liczyć od dnia 1. lipca tego roku kalendarzowego, w którym wypłata byłaby inaczej nastąpiła.

(2) Jeśli edykt obejmuje takie opiewające na okaziciela kupony na procenta, renty lub dywidendy, które już zapadły, natenczas ma zastosowanie pierwsze zdanie ustępu 1. Dla każdego niezapadłego jeszcze kuponu kończy się termin edyktalny dopiero po upływie roku od dnia zapadłości tego kuponu.

Skutek podjęcia postępowania; wstrzymanie zapłaty.

§ 9.

(1) Przez podjęcie postępowania przerywa się przedawnienie wobec wnioskodawcy z tym dniem, w którym uczyniono wniosek w właściwym sądzie.

(2) Po upływie dnia, w którym zobowiązanemu i jego organom wypłaty (filiom, kasom) edykt doręczono, albo w którym o nim z dziennika ogłoszeń dowiedzieli się, albo przy należytym staranności dowiedzieć się mogli, nie wolno tymże ani dokonywać świadczenia na podstawie dokumentu, ani przedsięwziąć w nim jakiej zmiany, ani zamienić go na inne dokumenty tego samego rodzaju lub też przepisywać, ani też wydawać nowych kuponów na procenta, renty lub dywidendy, albo talonu (wstrzymanie zapłaty). Zakaz ten trwa tak długo, dopóki postępowanie nie zostanie zastanowione lub dokument amortyzowany. Zakaz nie odnosi się do wypłat za kupony procentowe, rentowe i dywidendowe, ani też do wymiany

i przepisania państwowych papierów wartościowych, niepodlegających losowaniu a opiewających na okaziciela.

(3) Zobowiązany i jego organa wypłaty mają prawo przedłożyć dokument, objęty wstrzymaniem zapłaty, zatrzymać za potwierdzeniem odbioru. Winni oni o przedłożeniu takiego dokumentu, chociażby go nawet nie zatrzymano, zawiadomić sąd, który edykt wydał, z podaniem osoby i adresu okaziciela, o ile te daty są im znane. Sąd ma zawiadomić wnioskodawcę.

Zastanowienie postępowania.

§ 10.

(1) Postępowanie i dalsze ogłaszanie należy wstrzymać i zawiadomić o tem interesowanych, jeżeli wnioskodawca tego zażąda lub w odpowiednim terminie nie złoży należyłości inseratowej, jeśli osoba trzecia przedłoży sądowi dokument lub w inny sposób udowodni, że go ma w swoim ręku, albo jeżeli w dalszym ciągu okaże się, że daty, przytoczone przez wnioskodawcę (§ 3., ustęp 2.), są nieprawdziwe.

(2) Zgłoszenia osób trzecich należy badać, chociażby nadeszły do sądu po upływie terminu edyktalnego, jednakowoż przed powzięciem uchwały w sprawie amortyzacji. Wnioskodawcę należy uwiadamiać o każdym zgłoszeniu. Przywrócenia do pierwotnego stanu z powodu zaniedbania terminu zgłoszenia niema.

(3) Jeśli dzierżyciel zgłosi się i przedłoży dokument, należy pozwolić wnioskodawcy przed zastanowieniem postępowania, ażeby oglądnął dokument w ciągu odpowiedniego terminu. Zresztą należy w razie uczynienia takiego wniosku polecić dzierżycielowi, aby przedłożył w tym celu dokument sądowi, który edykt wydał albo sądowi miejscu, w którym dokument się znajduje. Jeżeli rzekomy dzierżyciel nie przedłoży dokumentu albo nie dostarczy dostatecznego dowodu, że go ma w ręku, nie należy nadal brać na uwagę jego zgłoszenia.

Drugie zapytanie.

§ 11.

(1) Po upływie terminu edyktalnego winien sąd w razie zgłoszenia się wnioskodawcy zapytać zobowiązanego, czy od czasu udzielenia odpowiedzi na pierwsze zapytanie uskuteczniło świadczenie na podstawie dokumentu lub dokonano w nim zmian (wymiany, przepisania). Zapytanie to jest zbędne, jeżeli zostanie przedłożone wiarogodne oświadczenie zobowiązanego o przedmiocie zapytania, wystawione po upływie terminu edyktalnego.

(2) Jeżeli zobowiązany w całości wykupił dokument, przedsięwziął w nim zmian (wymiany, przepisania) lub wydał nowe kupony na procenta, renty lub dywidendy, natenczas należy zastanowić postępowanie i zawiadomić o tem wnioskodawcę. Zobowiązany odpowiada za zawinione nieuwzględnienie wstrzymania zapłaty.

Amortyzacja.

§ 12.

(1) Przed amortyzacją może sąd przeprowadzać dalsze dochodzenia. Jeśli prawo do dokumentu zostanie podniesione zapomocą skargi, należy odroczyć orzeczenie w sprawie amortyzacji aż do ukończenia sporu prawnego.

(2) Uchwała, którą dokument zostaje amortyzowany, powinna zawierać daty, wymienione w § 5., ustęp 2., l. 1 i 2. jako też stwierdzenie, że termin edyktalny upłynął bezskutecznie.

(3) Uchwałę należy doręczyć interesowanym. Ponawianie ogłaszania w dzienniku należy wstrzymać.

Skutek amortyzacji.

§ 13.

Uchwała, którą dokument amortyzowano, zastępuje amortyzowany dokument tak długo, dopóki nowy dokument nie zostanie wygotowany. Kto uzyskał amortyzację, ten może za okazaniem uchwały dochodzić wobec zobowiązanego przysługujących mu z dokumentu lub na podstawie dokumentu praw albo żądać wygotowania nowego dokumentu wydając uchwałę i zwracając kosztą. Świadczenie do rąk tej osoby uwalnia zobowiązanego o tyle, o ileby został uwolniony przez świadczenie do rąk okaziciela amortyzowanego dokumentu.

Doniesienie o stracie.

§ 14.

(1) Jeżeli zaginął opiewający na okaziciela dokument, który może być amortyzowany, natenczas poszkodowany może u władzy bezpieczeństwa swego miejsca pobytu lub miejsca straty uczynić wniosek, aby stratę ogłoszono w dzienniku ogłoszeń na jego kosztą. Postanowienie to niema zastosowania do kuponów na procenta, renty i dywidendy.

(2) Wniosek musi być uwzględniony, jeśli proszący uczynił zadość postanowieniom § 3. i złożył kosztą obwieszczenia. Zobowiązanego

należy zawiadomić o zarządzeniu obwieszczenia. Należy je umieszczać bez przerwy aż do ogłoszenia edyktu, najdłużej jednak aż do upływu drugiego miesiąca kalendarzowego, następującego po rozpoczęciu ogłaszania obwieszczeń. Przed upływem tego czasu należy obwieszczenia wstrzymać, jeśli wnioskodawca tego zażąda albo jeśli dokument zostanie przedłożony władzy, która zażądała obwieszczenia.

(3) Skoro obwieszczenie to doszło do wiadomości zobowiązanego skutkiem urzędowego zawiadomienia albo zapomocą dziennika ogłoszeń tenże o nim się dowiedział lub przy należytej staranności mógł się o niem dowiedzieć, ma ono przeciwko niemu taki sam skutek, jak wstrzymanie zapłaty (§ 9., ustęp 2.).

Obowiązek zapłaty bez amortyzacji.

§ 15.

Jeśli kupony na procenta, renty lub dywidendy zaginęły lub uległy zniszczeniu, natenczas poszkodowany może w ciągu roku po upływie terminu przedawnienia zażądać zapłaty od zobowiązanego, jeżeli przed upływem terminu przedawnienia doniósł mu o stracie, okazując równocześnie główny dokument i jeśli w ciągu tego terminu ani kuponu nie przedkładano ani nie dochodono prawa w drodze sądowej.

Osobne postanowienia co do talonów.

§ 16.

(1) Asygnaty na nowe arkusze kuponowe (talon) są bezskuteczne, jak długo postępowanie celem amortyzacji głównego dokumentu jest w toku (§ 9., ustęp 2.) lub strata dokumentu głównego jest obwieszczona, albo jeśli ten, kto je ma w ręku, przedkładając główny dokument sprzeciwił się wobec zobowiązanego, aby na podstawie talonu zostały wydane nowe kupony. Jeśli sprzeciw taki został podniesiony, natenczas dalsze kupony na procenta, renty lub dywidendy lub dalszy talon można wydać tylko temu, kto przedłoży dokument główny. Zobowiązany winien zanotować sprzeciw na dokumencie głównym.

(2) Amortyzacja dokumentu głównego pozabawia także i talon siły obowiązującej.

Przepisy pozostające w mocy.

§ 17.

(1) Nienaruszone pozostają postanowienia o amortyzacji weksli, czeków i innych doku-

mentów, których amortyzacja odbywa się stosownie do przepisu ustawowego według artykułu 73. ordynacji wekslowej; o ile w postanowieniach tych brak odnośnego przepisu, należy zastosować postanowienia niniejszego rozporządzenia cesarskiego. Niema jednakowoż obwieszczenia w dzienniku ogłoszeń i wstrzymania zapłaty po myśli § 9., ustęp 2.

(2) Nienaruszone pozostają również przepisy artykułu 14, ustawy z dnia 28. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 56, o uznaniu nieważności zaginionych książeczek wladkowych pocztowej kasy oszczędności i § 10. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 24. kwietnia 1885, Dz. u. p. Nr. 49, o zaginionych rewersach zastawniczych wierzycieli zastawniczych.

Początek mocy obowiązującej.

§ 18.

(1) Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w dniu 1. października 1915.

(2) O ile rozporządzenie cesarskie inaczej nie postanawia, tracą z dniem powyższym moc obowiązującą istniejące dotąd przepisy, o ile odnoszą się do przedmiotów, unormowanych rozporządzeniem cesarskim. Sprawy, co do których w tym dniu sąd uchwalił już podjęcie postępowania edyktalnego, należy traktować nadal według obowiązujących dotąd przepisów. Na wniosek można jednakowoż edykta, wydane od dnia 1. sierpnia 1914, ogłosić dodatkowo w dzienniku ogłoszeń stosownie do § 6., ustęp 2. Ogłoszenie to pociąga za sobą skutek, przewidziany w § 9., ustęp 2.

§ 19.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego poruczam Moim Ministrom sprawiedliwości, skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 31. sierpnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Georgi wkr.

Hochenburger wkr.

Heinold wkr.

Forster wkr.

Hussarek wkr.

Trnka wkr.

Schuster wkr.

Zenker wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

258.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 31. sierpnia 1915****o ogłaszaniu strat i edyktów względem papierów wartościowych i tym podobnych dokumentów.**

Na zasadzie § 19. rozporządzenia cesarskiego z dnia 31. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 257, zarządza się:

§ 1.

(1) Do przyjmowania ogłoszeń i zawiadomień, przepisanych w §§ 6., ustęp 2. i 14. rozporządzenia cesarskiego, będzie wydawany w Wiedniu z polecenia Ministerstwa sprawiedliwości „Dziennik ogłoszeń będących w amortyzacji papierów wartościowych i tym podobnych dokumentów“ (Anzeiger aufgebotener Wertpapiere und ähnlicher Urkunden).

(2) Każda część dziennika zawierać ma całkowity spis wszystkich papierów wartościowych i innych w §§ 6., ustęp 2. i 14. rozporządzenia cesarskiego oznaczonych dokumentów, co do których władze bezpieczeństwa lub sądy zawiadomiły redakcję, że one zaginęły lub że o nich wydano edykt celem ich amortyzacji. Publikacja będzie wznawiana bez przerwy tak długo, dopóki doniesienie o stracie ma znaczenie lub też postępowanie edyktalne nie zostanie ukończone wskutek zastanowienia lub amortyzacji.

(3) Nowo nadchodzące doniesienia o stratach i edykta jakoteż ustanie dalszej publikacji należy prócz tego specjalnie zaznaczyć.

§ 2.

(1) W przypadkach, przytoczonych w § 6., ustęp 2., sądy mają przysyłać redakcji dziennika ogłoszeń jeden egzemplarz edyktu, tudzież uchwały, którą postępowanie zostało zastanowione lub dokument został amortyzowany.

(2) Zawiadomienia władz bezpieczeństwa w sprawie doniesień o stratach winny zawierać daty, oznaczone w § 5., ustęp 2., l. 1. i 2., rozporządzenia cesarskiego. Należy dalej uwiadomić redakcję o odwołaniu, które nastąpi przed upływem najdłuższego trwania doniesienia o stracie, nie zaś o upływie tego terminu ustawowego.

(3) Edykta i doniesienia o stratach należy odsyłać do redakcji dopiero po złożeniu należytości inseratowej. Jeżeli edykt, zgłoszenie lub jakaś inna uchwała nie jest wygotowana w języku niemieckim, należy dołączyć tłumaczenie na ten język. Przesyłki należy skierowywać do „Dziennika ogłoszeń będących w amortyzacji papierów wartościowych w Wiedniu“ (Anzeiger aufgebotener Wertpapiere in Wien).

§ 3.

Redakcja dziennika ogłoszeń będzie na zapytanie udzielała informacji, na czyj wniosek i u której władzy jest w toku postępowanie, będące podstawą publikacji, lub z jakiego powodu publikacja została zastanowiona.

§ 4.

(1) Należytość inseratowa wynosi bez względu na czas trwania publikacji 50 h od każdej sztuki. Od kuponów na procenta, renty lub dywidendy, które ogłasza się edyktem równocześnie z dokumentem głównym, nie uiszcza się osobnej należytości inseratowej. Kilka należących do jednego dokumentu kuponów na procenta, renty lub dywidendy liczy się za jedną część w razie publikowania ich bez dokumentu głównego.

(2) Władze bezpieczeństwa winne przekazywać należytości inseratowe w każdym przypadku z osobna, zaś sądy według postanowień punktu I. rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 10. grudnia 1901, Dz. rozp. M. spr. Nr. 40, za pomocą czeku na konto czekowe dziennika ogłoszeń.

§ 5.

Wszystkim trybunałom pierwszej instancji z wyjątkiem tych, które sprawują tylko sądownictwo karne, jakoteż rządowym władzom bezpieczeństwa w Wiedniu i stołecznych miastach krajowych będzie dziennik ogłoszeń przesyłany regularnie i bezpłatnie. Innym sądom i władzom bezpieczeństwa będzie udzielana bezpłatnie od wypadku do wypadku ta część, w której ogłoszony jest po raz pierwszy wydany przez nie edykt (doniesienie o stracie).

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem cesarskim z dnia 31. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 257, o amortyzacji dokumentów.

Hochenburger wtr.

259.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 4. września 1915,
dotyczące obrotu skórami.**

W uzupełnieniu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 243, dotyczącego obrotu skórami surowymi i wyprawami, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Publiczne przedsiębiorstwa komunikacyjne (przedsiębiorstwa kolejowe i okrętowe) winne przyjmować do przewozu surowe skóry bydlęce i końskie (świeże, solone lub suszone) nie tylko na podstawie kart transportowych, przytoczonych w § 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 243, lecz również za okazaniem stałego pisemnego zezwolenia, wystawionego przez Ministerstwo handlu.

Te stałe pisemne zezwolenia uprawniają do nadawania skór, jednakowoż tylko za poprzednią opłatą należytości przewozowej i są one ważne tylko dla przesyłek wymienionego w nich nadawcy pod adresem wymienionego w nich odbiorcy.

§ 2.

O wystawienie pisemnego zezwolenia może starać się w Ministerstwie handlu kupiec, uprawniony do bezpośredniego zakupu skór stosownie do § 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 198, albo sprzedawca, uprawniony do bezpośredniej dostawy. Przytem należy wykazać, że istnieją warunki dopuszczalności takiego bezpośredniego obrotu, przepisane w § 3. powyższego rozporządzenia ministeryalnego, oraz wymienić imię i nazwisko wysyłającego skóry, stacyę nadawczą i adresata.

§ 3.

Każde nadużycie kartami transportowymi lub stałym pisemnym zezwoleniem podpada karze stosownie do przepisów § 7. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 198.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.